

Proloog

Emory

Regel nummer één voor studentes: raak nooit je vriendinnen kwijt tijdens een huisfeest... zeker niet als je dronken bent.

Al is dit strikt genomen een pakhuisfeest, dus... overtreed ik die regel nu wel of niet?

Ik laat mijn hoofd tegen de muur achter me rusten, druk mijn hand met het lege rode bekertje erin tegen me aan en laat mijn blik door de gigantische bovenste verdieping van het verbouwde pakhuis gaan. Ik moest op hakken de brandtrap op klimmen om hier te komen en ik heb mijn enkels op het spel gezet om onderdeel te mogen zijn van iets heel speciaals. Ze zeggen dat dit dé plek is waar je in het weekend moet zijn.

Het honkbalhuis.

Hier kun je, volgens mijn beste vriendinnen, een vipkaart bemachtigen voor de exclusieve en felbegeerde kleedkamer, waar dromen uitkomen.

Zeggen ze.

Pin me er niet op vast.

Maar er gaan geruchten dat je nergens zo lekker klaarkomt als in de kleedkamer van het honkbalteam van Brentwood. Volgens de verhalen heeft een meisje ooit een vijf minuten durend orgasme beleefd op de tegelvloer in de douches.

Een orgasme van vijf minuten in ruil voor een week lang ringworm. Dat zie ik niet zo zitten.

Maar ik sta hier wel, stomdronken, met borsten die bijna uit

mijn topje vallen en mascara die langzaam van mijn wimpers over mijn gezicht druipt, waardoor ik niet langer op een pas overgestapte studente lijk, maar wel op een kruising tussen een panda en een wasbeer die in een vuilnisbak heeft zitten grutten.

‘Dottie, Lindsay,’ zeg ik zwakjes. Ik beweeg mijn hoofd heen en weer. ‘Waar zijt gij?’

‘Hulp nodig?’ vraagt een lodderige diepe stem naast me.

Ik kijk rechts van me. Mijn zicht is verre van scherp, maar volgens mij is dat een ongelooflijk aantrekkelijke man. Hoewel, ik ben dronken – vandaar die mascara die zo lekker doorloopt – en ik heb me al eerder vergist.

Maar volgens mij zijn dat wel blauwe ogen. Dat is altijd goed... al denk ik daar morgenochtend misschien anders over.

‘Heb je Dottie of Lindsay gezien?’

‘Niet dat ik weet,’ antwoordt hij. Hij laat zijn hoofd naast me tegen de muur rusten.

‘Verdomme. Volgens mij zitten ze ergens met een paar honkballers te zoenen. Heb je die wel gezien?’

‘Honkballers?’

‘Mmm-hmm.’ Ik knik en doe heel even mijn ogen dicht, maar zodra ik merk dat ik opzij dreig te vallen doe ik ze weer open. De jongen kan mijn hand vastpakken voordat ik echt onderuitga, maar hij staat vanwege zijn eigen drankconsumptie zo wankel op zijn benen dat hij ons niet allebei overeind kan houden... en... van onderen! ...we vallen neer op de bank naast me.

‘Wauw, wat slim om hier een bank neer te zetten,’ zeg ik terwijl de jongen boven op me valt.

‘Zeg dat wel ja, die heeft bijna ons leven gered.’

Ik wrijf met mijn gezicht over de ruwe, versleten stof. ‘Hoeveel mensen denk je dat er op deze bank seks hebben gehad?’

‘Waarschijnlijk minder dan je denkt.’

De bank is zo breed dat we naast elkaar kunnen gaan liggen, ik op mijn zij en hij voor me, met onze gezichten naar elkaar toe. Hij ruikt lekker, naar wodka en cupcakes.

‘En, heb je hier nog honkballers gezien? Ik zoek mijn vriendinnen.’

‘Nee, maar zeg het even als je er een paar ziet. Ik kan mijn kamer niet vinden.’

‘Woon je hier?’ Ik zet grote ogen op.

‘Yep,’ antwoordt hij, met nadruk op de p. ‘Al twee jaar.’

‘En je weet niet meer waar je kamer is?’

‘Hij heeft een gele deur. Als deze achterlijke kamer nu eens op-hield met draaien kon ik gaan zoeken.’

‘Nou... als we jouw kamer kunnen vinden, vinden we vast ook mijn vriendinnen.’ Mijn dronken brein vindt dat volkomen lo-gisch.

‘Wat een goed idee.’ Hij rolt van de bank, staat op en steekt een hand naar me uit. Hij zwaait nogal heen en weer.

Zonder aarzelen leg ik mijn hand in die van hem, zodat hij me overeind kan helpen. ‘Gele deur, daar gaan we dan,’ zeg ik. Ik hou mijn gedeukte bekers omhoog.

‘We komen eraan.’ Hij klemt zijn hand rond die van mij en we lopen onvast langs een potje bierpong, mensen die tegen de muur staan te zoenen en de keuken naar een open ruimte vol deuren. ‘Gele deur, zie je er eentje?’

Ik knipper een paar keer en zie een flits zonlicht. ‘Daar.’ Ik steek met kracht mijn vinger uit. ‘Gele deur, daar.’

Met een ruk draait hij zijn hoofd in de richting die ik aanwijs. Er valt een straal licht op de deur en daardoor lijkt het net alsof we recht op de zon af lopen. Die warmte is welkom, want ik heb het een beetje koud.

‘Fuck, ja, daar is-ie. Jij bent goed.’ Samen lopen we naar de deur, langs een paar lachende mensen, en dan stappen we zijn rustige hol in.

Zwarte muren, witte plinten, één raam dat uitkijkt over het wa-ter; hij heeft het goed voor elkaar. Ik kijk om me heen, want mis-schien zitten mijn vriendinnen hier, maar nee, ik zie alleen een groot bed met een zwart dekbed, een bureau van zo te zien metaal en een grote witte ladekast met een joekel van een tv erbovenop.

Geen vriendin te bekennen, maar wat een fijn plekje om even bij te komen.

‘Ik zie mijn vriendinnen niet.’

Hij kijkt om zich heen. ‘Ik ook niet, maar fuck, mijn bed.’ Hij spreidt zijn armen en laat zich voorover op het bed vallen. Nadat hij een paar keer op en neer is geveerd legt hij zijn hoofd op zijn kussen.

Ik staar hem een paar tellen lang aan. Strakke jeans waarin zijn billen en dijen goed uitkomen, een wit T-shirt waarin je elke rugspier kunt zien, knap gezicht. Geen beroerd uitzicht, maar dat is niet wat me naar hem toe lokt. Het warme, donzig uitziende kussen vlak naast hem wel.

Dat is net een wolk die mijn naam roept... *Emory, kom hier, Emory, leg je hoofd maar op mij.* Ik neem een van de beste beslissingen van mijn leven.

Moet kunnen.

Ik werp me naar voren als een dolfin in de golven en laat me op de matras vallen, met mijn hoofd midden op dat hemelse ding.

O, dat is lekker.

Heel erg lekker.

Het kussen ruikt fris, naar zeep, en mijn hoofd wordt geknuffeld door katoen.

Zie je wel, beste beslissing van mijn leven.

De matras naast me beweegt en ik doe mijn ogen een stukje open. De jongen met de lekkere kont buigt zich over me heen. Hij slaat zijn ogen neer en kijkt dan weer met een lome, dronken blik naar me op.

Ik kijk met een loom lachje terug, een beetje zenuwachtig omdat ik mijn lippen zo raar tuit, maar jeetje, ik ben nu echt niet meer de baas over wat mijn lijf doet.

Hij kan elk moment tegen me zeggen dat hij nog nooit zo’n mooi meisje heeft ontmoet dat zo lekker ruikt, als een bloemenweide op een prachtige lentedag –

‘Eh, je tiet hangt uit je topje.’ Hij wijst naar mijn borst. Wat? Lentebloemen –

Dat was geen lentebloemencompliment.

Ik moet compleet uitgeput zijn, want in plaats van die afge-

dwaalde tiet terug te stoppen roep ik alleen maar 'O nee!' en doe ik geen enkele poging om het euvel te verhelpen.

'Doet je borst dat wel vaker?' vraagt hij. Hij lijkt zich echt zorgen om me te maken. 'Proberen weg te lopen?'

Ik schud mijn hoofd. Het kussen is zo zacht dat mijn oogleden zwaar worden. 'Nee, dit is de eerste keer dat ze ervandoor probeert te gaan.' Ik ben amper in staat om mijn hand op te tillen, maar ik weet toch op zijn onderarm te tikken en zeg: 'Wees eens lief, spreek dat arme ding streng toe en stop het op de juiste plaats terug.'

'Ik heb nog nooit een tiet streng toegesproken.'

'Dat kun je wel. Je bent een sterke, zelfverzekerde man met een krachtige stem. Geef die borst een preek.' Als hij me aan blijft staren, draai ik mijn hoofd opzij en wrijf ik met mijn wang over de gladde stof van de kussensloop. 'Niet zo verlegen,' moedig ik hem aan. 'Gewoon optillen en terugstoppen.'

Hij legt zijn hoofd naast dat van mij. Door de beweging gaat de matras even omhoog en naar beneden. Met zijn blik nog steeds op mijn borst gericht steekt hij zijn hand uit en legt die eromheen. 'Zwaar,' zegt hij zacht.

Wat lief.

En ontzettend romantisch.

Er heeft nog nooit iemand tegen me gezegd dat ik zware borsten heb, maar o, wat krijg ik daarvan een brede lach op mijn gezicht. Goed gegroeid, Emory.

Zijn ongewone, maar heerlijke compliment is het laatste wat tot me doordringt voordat ik in een diepe slaap val.

Het is het laatste wat ik me kan herinneren als ik midden in de nacht wakker word in de kamer van een onbekende jongen, waar ik out ben gegaan met mijn borst in de hand van die onbekende in kwestie. Tot zover dat terugstoppen.

Welkom op Brentwood U.

1

Emory

Ik heb geen moer aan deze plattegrond.

Gemakkelijk in het gebruik? Dacht het niet. Ik heb een vergrootglas nodig om de gebouwen te onderscheiden die in verschillende kleuren zijn aangegeven, en helaas heb ik mijn vergrootglas in mijn andere rokje laten zitten. Dat was sarcasme, voor het geval je het niet doorhad.

Ik blijf naast een scheve boom staan en probeer een ontspannen houding aan te nemen – een heup naar voren, belangstellende blik, je kent dat wel – met de plattegrond van de uni tussen de bladzijden van *Pride and Prejudice* verstopt, zodat ik zo onopvallend mogelijk het gebouw kan opzoeken dat MacMillan heet. Maar de wind maakt het me niet gemakkelijk, al waait het niet eens zo hard.

Ik ben kortgeleden van Cal State in Fullerton overgestapt en doe mijn uiterste best om niet voor gek te staan op de eerste dag van het herfstsemester op Brentwood University, mijn nieuwe opleiding.

Helaas wil dat niet erg lukken.

Ten eerste weet ik niets over deze uni, alleen dat dit de beste plek van het land is om bibliotheekwetenschappen te studeren. Zodra ik zeker wist dat ik in een bibliotheek wilde werken nam ik in een vloek en een zucht het besluit om over te stappen. Op Cal State heb ik colleges economie gevolgd, maar god mag weten waarom. Micro- of macro-economie, het zegt me allebei vrij weinig.

Ik ben een Californische in hart en nieren, maar Illinois heeft niet de palmbomen en stranden waartussen ik ben opgegroeid. Begrijp me niet verkeerd, ze hebben hier ook bomen, heel grote, weelderige groene bomen, overal, van die bomen die Bob Ross op zijn doeken liet dansen. Maar de smog... Die is nergens te bekennen. Het voelt bijna fout om frisse lucht in te ademen. En het schijnt dat pizza hier nogal een dingetje is. Sinds ik hier woon heb ik al drie ruzies moeten aanhoren over waar je de beste pizza kunt krijgen. Laten we het gezellig houden en blij zijn dat hier überhaupt goede pizza te vinden is.

En hoewel dit een 'klein' universiteitsstadje niet ver van Chicago is, is het behoorlijk indrukwekkend, vol uitbundige figuren en met klimop begroeide gebouwen die me de indruk geven dat dit gewijde grond is waar de welgestelden der aarde hun opleiding hebben genoten.

En ik moest ook nog leggings voor onder al mijn rokjes kopen, want het is hier te koud voor blote benen.

De wind steekt weer op en blaast tegelijkertijd mijn rokje en mijn plattegrond omhoog. Aangezien ik niet bekend wil staan als iemand die de hele campus haar ondergoed laat zien – ik bezit weliswaar leggings, maar ik heb er vandaag niet eentje aan – duw ik het rokje naar beneden. De plattegrond wordt mijn boek uit geblazen, dwarrelt en tolt in het rond en raakt dan een jongen die langsloopt midden in zijn gezicht.

Flatsj.

'Wat de...?' Hij schrikt op en ik kom meteen in actie.

'Het spijt me heel erg.' Ik doe mijn best om mijn rokje naar beneden te houden en druk tegelijkertijd het opengeslagen boek tegen mijn borst.

De plattegrond wordt langzaam van het gezicht gepeld en naast het papier verschijnt een stel prachtige lichtblauwe ogen, gevolgd door duidelijk gevormde, gespannen kaken. Het is de scherpste kaaklijn die ik ooit heb gezien, bedekt door lichte stoppels met dezelfde kleur als zijn donkerblonde haar, dat naar links is gekamd en aan de zijanten is opgeknipt. Hij draagt een groene honk-

baltrui van Brentwood en heeft een glimlach waarvan je mond openvalt. Lachend geeft hij me de plattegrond terug, terwijl hij me ondertussen van top tot teen bekijkt.

Waarom komt hij me zo bekend voor?

Die ogen.

‘Weet je, als je verdwaald bent, kun je ook gewoon de weg vragen. Iemand met een plattegrond slaan is een nogal agressieve tactiek. Effectief, maar agressief.’

Die stem, dat spottende lachje. Die ken ik ergens van.

Ik voel dat er een lichte bloes opstijgt naar mijn wangen en zeg: ‘Ik ben niet gewend aan wind.’

Hij knikt en wijst met zijn duim over zijn schouder. ‘Lake Michigan. ’s Winters is het niet te harden.’ Hij kijkt me even aandachtig aan en knikt dan naar mijn plattegrond. ‘Waar moet je zijn? Misschien kan ik je helpen.’ Er is een spoortje van een zuidelijk accent te horen, niet sterk, maar voldoende om duidelijk te maken dat hij niet uit Illinois komt.

Ik ken die stem. Ik kan me vooral herinneren dat ik die stem opwindend vond.

Ik strijk de plattegrond plat, vouw die op in mijn boek en klap dat snel dicht. ‘Ik heb mezelf wijsgemaakt dat ik dit wel alleen kan, maar ik vrees dat ik toch hulp nodig heb.’

‘Neem jezelf alsjeblieft niks kwalijk. Deze campus is een doolhof zonder enige logica. Ik verdwaalde tijdens mijn eerste semester voortdurend. Niet te geloven zo vaak als ik te laat was voor een college.’

‘Dat is geruststellend.’

Hij houdt zijn hoofd scheef en bekijkt me nog eens van top tot teen. ‘Ik ken jou.’ Ik zeg niets. Dan valt zijn blik op mijn borst en verschijnt er een lachje op zijn gezicht dat aangeeft dat hem een lichtje opgaat. ‘Jij bent het meisje dat me zaterdag heeft geholpen om mijn kamer te vinden.’

O.

Shit.

Het is de honkbaljongen met de gele deur.

Hij buigt zich voorover, met zijn handen in zijn zakken, en zegt: 'Ik vergeet nooit een goed stel tietten.'

En ik had al een kop als een biet.

'Jammer dat ik met die van jou in mijn hand in slaap viel. Meestal ben ik een stuk attenter. Volgens mij heb je op zijn minst een kneepje in een tepel van me tegoed.'

Als ik nu mijn boek opensla, kan ik dan tussen de bladzijden verdwijnen en worden opgeslokt door de literatuur?

'Ik had pas door dat ik met een tiet in mijn hand in slaap was gevallen toen een maat kwam kijken of alles oké met me was en ons samen pittend aantrof.' Hij krabt aan zijn kaak. 'Daar pest hij me nog steeds mee.'

Ik... Wat moet je in godsnaam op zoiets zeggen?

'Maak je niet druk,' voegt hij eraan toe. 'Ik ga tegen niemand zeggen wie je bent. Een tiet vasthouden, dat is iets tussen een man en een dame. Daar roddel je niet over. Hoe is het trouwens met die tiet? Probeert ze nog steeds weg te rennen?' Hij grinnikt. Ik schaam me kapot.

Ik stop mijn haar achter mijn oren en kijk naar mijn schoenen. 'Eh... alles is nog heel. Bedankt.'

'Mooi, je hebt het dametje dus weten te kalmeren.' Hij haalt diep adem en doet o zo ontspannen. 'Waar moet je zijn?'

Hoe doen jongens dat? Zo relaxed overkomen, alsof ze zich helemaal niet opgelaten voelen? Of in elk geval niet opgelaten genoeg om terug in de buik van hun moeder te willen kruipen. Ik ben doorgaans vrij chill, maar ik zit er niet op te wachten om die zaterdagavond nog eens te bespreken. Die valt in de categorie 'net doen of het niet is gebeurd', want in slaap vallen met mijn borst in de hand van een onbekende jongen was niet een van mijn beste momenten. Niks voor in mijn plakboek.

Ik wil zo snel mogelijk van onderwerp veranderen. 'Ik zoek een gebouw dat MacMillan heet. Daar heb ik over tien minuten college en ik heb geen idee of ik in de juiste hoek van de campus zit.' Ik moet de afstand tussen ons zien te vergroten. 'Maar ik kom er wel achter. Eh, leuk je weer eens te zien.' Ik begin weg te lopen, met

rechte schouders die zelfvertrouwen moeten uitstralen, hoewel ik geen flauw idee heb waar ik naartoe ga.

‘Wacht even.’ Hij pakt mijn schouders vast voordat ik weg kan glippen en draait me om. ‘Je gaat de verkeerde kant op.’ O shit. ‘Ik moet daar ook naartoe, dus je mag wel met me meelopen.’ Natuurlijk moet hij daar ook zijn. Hij pakt de riemen van zijn rugzak vast en geeft met een ontspannen knikje aan welke kant ik op moet.

‘O, dat zou handig zijn. Dank je.’ Niet echt, maar volgens mij heb ik geen keuze. Ik ga met hem in de pas lopen en voel me meteen opgelaten. Wat zeg je tegen een jongen die de hele nacht je borst heeft vastgehouden terwijl je samen met hem zijn supercomfortabele kussens onder hebt gekwijld?

Moet ik hem complimenteren met zijn kussens?

Hem vragen of hij nog steeds vindt dat mijn borst zwaar was?

Tegen hem zeggen dat mijn borsten normaal gesproken niet uit mijn topje vallen?

Maar ik heb geluk, zijn ontspannen manier van doen strekt zich uit tot gesprekken. ‘Ben je eerstejaars?’

‘Nee, derdejaars. Ik ben overgestapt. En jij?’ Ik kan net zo goed die ongemakkelijke stilte vullen.

‘Ook derdejaars, maar ik zit hier al vanaf het begin van mijn studie.’ Hij steekt van opzij een hand naar me uit. ‘Knox Gentry.’

Ik pak zijn hand aan en schud die nogal onhandig, want we lopen ondertussen gewoon door. ‘Emory Ealson.’

‘Nou, Em, wat voor college heb je zo dadelijk?’

Em. Zo noemen zelfs mijn ouders me niet, maar ik ga er niet moeilijk over doen, niet nu hij mijn persoonlijke gids is.

‘Ontwikkeling van effectieve leeromgevingen.’

‘Huh.’ Hij kijkt me lachend aan en steekt zijn handen weer in zijn zakken. ‘Ik ook.’ Dat komt wel erg beroerd uit. ‘Wat is je hoofdvak?’

‘Onderwijskunde, maar ik wil een master in bibliotheekwetenschap halen.’

‘Verberg je daarom een plattegrond van de campus in *Pride and Prejudice*?’

Betrapt.

‘Is dat zo duidelijk?’

‘Niemand sleept dat boek rond omdat ze zo weg zijn van die onuitstaanbare Darcy.’ Hij rolt nogal overdreven met zijn ogen, en hoewel hij een van de grootste literaire helden beledigt die ooit aan het papier zijn toevertrouwd kan ik een zekere opwinding niet onderdrukken, want blijkbaar kent hij het boek.

Ik bedoel... Hij noemt Darcy onuitstaanbaar. Mijn literaire hartje gaat iets sneller kloppen omdat een aantrekkelijke man mijn lievelingsboek heeft gelezen.

‘Heb je *Pride and Prejudice* gelezen?’

‘Nee, zeg. Ik heb die BBC-serie gezien. Colin Firth was een baas. Wat kon die Lizzie lekker afzeiken.’

Het is meteen gedaan met mijn opgetogen gevoel. Echt iets voor een jongen om zoiets te zeggen. Deze gast heeft geen greintje beschaving.

‘En breek me de bek niet open over die moeder. Doodvermoeiend, dat mens. Alleen maar bezig om anderen haar dochters aan te smeren. Een beetje zelfrespect, dame.’

We staan stil voor een gebouw van grijze steen waarop het kleinste bordje hangt dat ik ooit op een gevel heb gezien. MACMILLAN staat erop. Ik had dit nooit in mijn eentje gevonden.

‘Het was haar plicht als moeder om echtgenoten voor haar dochters te vinden,’ antwoord ik. Ik blijf dicht bij hem in de buurt omdat er een hele kudde studenten door de smalle gang stormt.

‘Als ze iets relaxter had gedaan en niet de hele tijd zo irritant was geweest, dan hadden er misschien meer vrijers in de rij gestaan voor een van die snollen.’

‘Snollen? Elizabeth en Jane waren zeker geen snollen. Lydia daarentegen...’

Hij blijft voor een deur staan en zegt, met zijn hand op de deurknop: ‘Jane gaat, als ongetrouwde vrouw, op verzoek van Bingley naar Netherfield Park en moet daar “toevallig” blijven slapen? Snol.’ Hij doet de deur open en wacht totdat ik naar binnen ga, maar ik blijf staan.